

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyně E. M.,** zastoupené JUDr. Hanou Homolkovou, advokátkou se sídlem Biskupská 1, České Budějovice, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7,** o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2003, č. j. OAM-1696/VL-20-K04-2002, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Az 85/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soud v Českých Budějovicích ze dne 5. 9. 2003, č. j. 10 Az 85/2003 – 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu a rovněž nebyl shledán důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 9. 2003, č. j. 10 Az 85/2003 - 15 byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádný důvod, jenž by bylo možné podřadit pod zákonem o azyl taxativně vymezené důvody pro udělení azylu, když osobní a rodinné potíže a rodinné potíže a obavy z pronásledování ze strany soukromých osob

těmito důvody nejsou a ani výhrůžky ze strany těchto soukromých osob nelze v daném případě považovat za výhrůžky namířené vůči rase, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, či pro politické přesvědčení, když toto žalobkyní uváděné jednání nebylo vyvoláno či tajně podporováno státní mocí a nebylo ani součástí státní politiky, navíc bylo zjištěno, že se žalobkyně ve své domovské zemi nedomáhala pomoci ze strany státních orgánů. Krajský soud v Českých Budějovicích shledal správným závěr žalovaného, že žalobkyně nesplnila zákonné podmínky pro udělení azylu na území České republiky a konstatoval rovněž, že žalovaný neporušil při vydání rozhodnutí ustanovení o správním řízení a napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Proto soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl a poučil žalobkyni o možnosti podání kasační stížnosti.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že již v žalobě namítala porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 46 spr. ř. ze strany žalovaného, jenž podle názoru stěžovatelky nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, když žalovaným opatřené poznatky pro rozhodnutí o zemi původu považuje žalobkyně za obecné a odporující současné politické situaci v regionu, z něhož žalobkyně pochází. Stěžovatelka uvádí, že pokládá za splněnou podmínku odůvodněného strachu z pronásledování, neboť toto podle jejího sdělení nepochází ze strany soukromé osoby, ale ze strany státní moci; v případě, že nebude vyhověno její žádosti o udělení azylu, bude nucena se vrátit do své domovské země, kde je její život ohrožen. Stěžovatelka vyslovuje přesvědčení, že soud prvního stupně nesprávně posoudil právní otázku a že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Z těchto důvodů žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, když je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného i soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy; žalovaný dále plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení a na vydané rozhodnutí a navrhuje, aby kasační stížnost žalobce byla jako nedůvodná zamítnuta.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobkyně není důvodná.

Prvním žalobkyní uváděným důvodem podané kasační stížnosti je důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy stěžovatelkou tvrzená nezákonnost plynoucí z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v řízení o udělení azylu neuvedla žádný ze zákonem o azylu taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu na území České republiky a žalovaný ani neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, rozhodl žalovaný o neudělení azylu žalobkyni. Nejvyšší správní soud v souladu s názorem soudu prvního stupně konstatuje, že toto rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu s právními předpisy a nebyly shledány ani vady řízení o udělení azylu. Proto soud prvního

stupně nepochybil, když žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl; v postupu soudu prvního stupně neshledal Nejvyšší správní soud nezákonnost.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vady soud, jenž ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. V daném případě soud prvního stupně na základě správního spisu konstatoval, že žalovaný při svém rozhodnutí vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když pro rozhodnutí shromáždil dostatečné množství podkladů, žalobkyně měla možnost se k podkladům vyjádřit a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou a jako takové bylo i řádně odůvodněno. Při rozhodování vycházel žalovaný z informací o zemi původu žalobkyně uvedených ve Zprávě o dodržování lidských práv v Arménské republice za rok 2001 vydaným Úřadem pro demokracii, lidská práva a práci Ministerstva zahraniční Spojených států amerických. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nekonkretizovala, v čem porušení daných ustanovení správního řádu spočívalo a omezila se toliko na výčet domněle porušených ustanovení správního řádu ze strany žalovaného, nemohl se Nejvyšší správní soud tímto stížním bodem blíže zabývat. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). K námitce žalobkyně, že jí v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí ze strany státní moci, Nejvyšší správní soud vzhledem k dikci ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu